

ဝန်လင်း

Read on the move

နေ့ကြီးမိ

မြစ်ချံ

အခန်း (၁)

"ဒယ်ဒီ နည်းနည်းတော့ အိုဗာဖြစ်လာပြီဗျာ"

သားငယ် ညီဇ ဧါ အပြစ်တင်သံကြောင့် ဦးညီထူးသာ မျက်ခုံး နှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားလောက်အောင် အံ့ဩသွားရသည်။

"ကဲ ရှင်းစမ်းပါဦး၊ ဒယ်ဒီက ဘာတွေ အိုဗာလုပ်နေလို့လဲ ညီဇ"

ဒယ်ဒီအမေးကြောင့် ညီဇ ပခုံးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြီး ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

"အဟတ် အိပ်မောကျနေတဲ့သူထက် အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်တဲ့ သူက ပိုပြီး အနိုးရခက်တယ် ဒယ်ဒီရ"

"ဟေ့ကောင် စကားကို ဒဲ့ပြော၊ ခွေပြီး မပြောနဲ့"

ဦးညီထူးသာ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေသော သား ဖြစ်သူကို သိပ်စိတ်မရှည်တော့။

"ဒဲ့ပြောမှာပါ စိတ်ချ"

ညီဇ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး ဆိုဖာခုံပေါ် မှီလျော့ထိုင် နေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်ထိုင်လိုက်၏ ။

"ဒယ်ဒီ မိန်းမယူလို့ မဝသေးဘူးလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကလေးတစ်ယောက်နှုန်းမွေးနေတဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို သားတို့ အထင်ကြီးပြီး ဖအေ့ခြေရာလိုက်နင်းမယ်ထင်လို့ ခုလို လုပ်ပြနေတာလား၊ ကျွန်တော်တော့ ဒယ်ဒီကိုကြည့်ပြီး မောတယ်၊ လောကီကိုတောင် စိတ် ကုန်ခမ်းချင်နေပြီ"

ပြောမယ့် ပြောတော့လည်း စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနှင့် ဒဲ့ပြောသည်။

သူ့အပြောကြောင့် ဦးညီထူးသာ စုတ်ပြတ်ကို သတ်သွားသလို ပင်။

"ငါ အခုလို အိမ်ထောင်ဆက်များတာ မိန်းမတွေ မကောင်းလို့ ကွ၊ အခုလက်ရှိ အရင်မိန်းမ ကေသို့ကို ထားဦး၊ မင်းအမေကိုပဲကြည့် ငါ့အပေါ် ဘယ်နှခါ မယားဝတ္တရားကျေဖူးလဲ၊ သူ့ဖဲဝိုင်းက ပိုကာတစ်ချပ် လောက်တောင် ငါ့အပေါ် အာရုံမလာဘူး၊ ကဲ ဒီတော့ ဘယ်မှာလဲ ဆေးပေးမီးယူ၊ ငါ အသက်ကြီးပြီကွ၊ ငါ့မှာ ဆေးပေးမီးယူ မိန်းမတော့ ရှိဦးမှပေါ့"

ဖခင်၏ ချေပစကားကြောင့် ညီဇ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာ အမူအရာ ရှုတည်တည်ဖြင့်သာ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၏ ။

"ဒါဆို မာမို့ကို ပြန်ပေါင်းဖို့ ဒယ်ဒီ လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ဘူး လား" ညီဇ အမေးကြောင့် ဦးညီထူးသာ မဲ့လိုက်သည်။

"မင်းအမေ ဒေလီယာက ငါ့မပေါင်းချင်လို့ ကွာရှင်းစာချုပ် ထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားကို လစ်ထွက်သွားပြီးတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နောက်ပြီး မင်းအမေက လင်ရယ် သားရယ်ဆိုပြီး ဘယ်တုန်းကများ တာဝန်ကျေမှုတွေ မေတ္တာတွေ ပေးဖူးလို့လဲ"

"ဒါကတော့ ဒယ်ဒီက တောင်းမှမတောင်းတာကိုး"

"ဟ ကလေးတစ်ယောက်ရလို့ အဲဒီ ကလေးတောင် လူပျို ဖြစ်နေပြီ၊ ငါက မေတ္တာထပ်တောင်းရဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါက မင်းတို့သားအမိအပေါ် တာဝန်မကျေလို့လား၊ ဟိုမှာရှိနေတဲ့ သူငယ်ရည်း စားနဲ့ ချစ်နလံထနေတာလေ၊ ငါ အကုန်သတင်းရပြီးသွားပြီ"

ဒီတစ်ခါ ညီဇ ဘယ်လိုမှ ချေပ၍ မရတော့။ ဒယ်ဒီ ပြောသလို မာမိကလည်း အဟုတ်။ ညီဇ မာမိသည် နေရာတစ်နေရာထဲမှာ အတည် တကျ မနေချင်သူ။ ဆိုရှယ်အလွန်ကျပြီး ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်း ချင်သူ။

"ပထမမိန်းမ ညီခ၏ အမေ ဒေါ်ကေသီကျတော့လည်း စီးပွား
ရေးသမားပီပီ ခေါင်းထဲမှာ ဈေးကွက်စီးပွားရေးကွန်ယက်တွေပဲ ဖြန့်ကျက် ထားပြီး
မာနကို ခေါင်ခိုက်နေသူ၊ ကိုယ့်လင်သားကို အထင်ကြီး လေးစား စိတ်နဲ့ ဦးညွှတ်ရမှာ
သေမလောက်ကြောက်တဲ့ မိန်းမ၊ ပြီးတော့ သူက ငါ့ကို တန်ဖိုးနည်းအိမ်ရာတစ်ခုလို
သဘောထားတဲ့သူ၊ သူ့နားမှာ ပန် ထားတဲ့ စိန်နားကပ်လောက်တောင်
တန်ဖိုးထားခြင်းမခံရတဲ့ ငါ့ဘဝ ဆိုးလိုက်တာမှ ကမ်းကုန်လို့၊
တောင်စဉ်အထပ်ထပ်တောင် မြင်နေရပြီ"

ဒယ်ဒီ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေကြောင့် ညီဇေ ရင်ထဲက မကျေနပ်
စိတ်ကလေးတွေတောင် ဘယ်သို့ လွင့်စင်ပျောက်ပျက်ကုန်ပြီလဲ မသိ။

ခုလိုကျတော့လည်း ဒယ်ဒီကို အိမ်ထောင်ရေးကံခေသူဟူသော
အမြင်ဖြင့် သနားမိပြန်၏ ။

စီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်သော ဒယ်ဒီသည် အိမ်ထောင်
ရေးကံမကောင်းတာတော့ ညီဇေတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်မြင်ပဲလေ။

သို့သော် မ ကိုခင်မှ ဥကိုမင်မည်ဆိုသော စကားပုံကိုဆန့်ကျင်၍
ဒယ်ဒီသည် မ တွေကို မခင်တော့ပေမယ့် ဥတွေဖြစ်သည့် ညီခနှင့်ညီဇေ ဆိုသော
သားနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူ့ဘဝမှာ အလေးအထားဆုံး အရာ တစ်ခုလို
မှတ်ယူထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဒယ်ဒီ၏ ပေတစ်ရာပတ်လည် ကျယ်သော ခြံကြီး ထဲတွင်
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နေဖို့ ရိုမန်ဆန်သော တိုက်လှလှလေး တစ်လုံးစီ
ဆောက်ပေးထား၏ ။

ညီခက ဒေါ်ကေသီခေါ်ထား၍ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အလည် သဘောမျိုး
လာနေတတ်ပြီး ညီဇေကတော့ ကိုယ့်အနားမှာ မာမီမရှိ၍ ဒယ်ဒီဆီမှာပဲ
လာနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညီဇ ဒယ်ဒီနဲ့နေရတာ ပျော်ပါသည်။

ညီခက တစ်ခါတစ်ရံမှ လာနေ၍ ဒယ်ဒီနှင့် နည်းနည်းတော့ အနေစိမ်းသည်။

ညီခနှင့်ညီဇမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဖအေတူ မအေကွဲဆိုသော အသိ ဖြင့် မတည့်ကြသည့်အခါရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ဘယ်သွားသွား တပူးပူးတတွဲတွဲ သူငယ်ချင်းလိုလည်း ပေါင်းကြသေးသည်။

ညီဇကတော့ ပျော်ပျော်နေတတ်သူပီပီ ညီခကို စိတ်မဆိုးဆိုး အောင် စနေရတာ ကိုပင် ပျော်နေတတ်သူ။

ခုလည်း ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူမည်ဆိုတော့ ညီခ လုံးဝမကန့်ကွက်။

ညီဇကတော့ ကျောနည်းနည်း တွန့်သည်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ရောက်မှ မိန်းမနောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူ၊ နောက်မိန်းမက ကလေး ထပ်မွေး၊ အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ ကလေးထပ်မွေးပြီး ကလေးအဖေဘွဲ့ ထပ်ပြီး ခံယူဦးမည်ဆိုတော့ ကာယကံရှင်တော့မသိ ညီဇကတော့ ရှက် လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရေမရှိသည့်ချောင်းထဲ နှာခေါင်းဖော်ပြီး သေ လိုက်ချင်ပါရဲ့။

ဒယ်ဒီ ငယ်ရည်းစားဆိုလျှင်တော့ ဒယ်ဒီနှင့်ရွယ်တူ ဟုတ်လျှင် ဟုတ်၊ မဟုတ်လျှင် အသက်အနည်းငယ်ကြီးသူ ဒါမှမဟုတ် ဒယ်ဒီထက် အသက်ငယ်သူ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီဇ ဆုတောင်းရမှာက ဒယ်ဒီ နောက်ထပ်ယူ မယ့်မိန်းမဟာ သွေးဆုံးပြီးသားမိန်းမ ဖြစ်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့ မည်။

ဒါမှ ကလေးမွေးလို့ မရတော့မှာလေ။

*

"တီ တီ တီ"

ညီခ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အိပ်ရာထက်မှာ ဟိုလိုမ့် ဒီလိုမ့် လုပ်နေရင်းမှ
မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ခုံပေါ်မှာ မြည်နေသော ဖုန်းကို အိပ် လျက်နှင့်ပင် မမှီမကမ်း
လှမ်းယူလိုက်သည်။

"ဟဲလို"

အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြင့် ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

"ညီခ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ မင်း ကျိုးတုန်းလား၊ ဆရာဝန်
တစ်ယောက်လုပ်နေပြီးတော့ ဒီအချိန်ကြီးအထိ အိပ်ရသလား လဒရဲ့"

"မင်းလို ညဘက်အလေလိုက်လို့ အိပ်ရာထနောက်ကျတာ မဟုတ်ဘူး၊
ညက သုံးနာရီထိုးတဲ့အထိ စာကျက်နေလို့ နေမြင့်အောင် အိပ်တာကွ ပေါက်လား"

ညီခ မခံဘဲ ပြန်ပြောသောအခါ ညီဇဆီမှ ရယ်သံထွက်လာ သည်။

"ကဲ ပြော ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ဆီဆက်တာလဲ"

"ဒယ်ဒီ တတိယမြောက် မိန်းမ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိ လား၊
ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ"

"ကျွတ် ငါ့ကို အဲဒါလားမေးတော့ ဒယ်ဒီနောက်မိန်းမကို ငါ ယူမှာမှ
မဟုတ်တာကွ၊ ဒယ်ဒီ ယူမယ့်ဟာ၊ ဒယ်ဒီကို မေးပေါ့၊ ငါ့အဖို့က ဒယ်ဒီယူမယ့် မိန်းမ
ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါတို့ အတွက် ဒါဟာ ရှေ့ခံတစ်ခုမှ
မဟုတ်တာ၊ ဒယ်ဒီရာဇဝင်ကို ဒယ်ဒီ ကိုယ်တိုင် ရေးတာပဲ၊ ငါတို့က
စွက်ဖက်လို့ရတာ မှ မဟုတ်တာ"

"ဒါပေမဲ့ မင်း စုံစမ်းပေးကွာ၊ ငါလည်း စုံစမ်းနေတယ်"

"ဘာ ငါက စုံစမ်းပေးရဦးမယ် ဟုတ်လား၊ အဟတ် ဟေ့ ကောင် ညီဇ"

မင်းက ငါ့ကို အလကား အားယားနေတဲ့ ဂျပေပီလို့ ထင်နေလားကွ၊ ငါ့မှာ ငါ့စာနဲ့ အချိန်တောင်မလောက်လို့ တိုင်ပတ်နေ ရတဲ့ကြားထဲမှာ မင်း ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ငါ နောက်ထပ် နာရီဝက် လောက် ထပ်အိပ်ရဦးမယ်၊ မင်းကို ငါ အချိန်တွေ အလကားမပေးနိုင် ဘူး"

"အောင်မယ် အရေးထဲ မာန်ကတက်ပြုနေသေးတယ်၊ ဆရာ ဝန်လက်မှတ်တောင် မရသေးဘဲနဲ့၊ အဟား ပါရဂူကြီးသာဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှ မြင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး"

ညီဇ တွတ်ပွတွတ်ပွဖြင့် ပြောနေသောကြောင့် ညီခ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"

"အာ ဟေ့ နေဦး မချလိုက်နဲ့ဦး"

"ပြော ဘာပြောမှာလဲ၊ လိုရင်းကို မပြောဘဲ ရစ်နေတယ်"

ညီခ အမှန်ပင် စိတ်မရှည်တော့။

"ဒီည ဂျိုးတို့အဖွဲ့နဲ့ ရိုးပွဲကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ မင်းအတွက် လက်မှတ်တစ်စောင်ပိုဝယ်ထားတယ်၊ မင်းလာမှာမဟုတ်လား"

"နိုး လိုက်လို့ မရဘူး၊ မနက်ဖြန် ဆေးရုံမှာ နိုက်ဂျူတီဝင်ရ မယ်၊ ဒီညပါဆက်ပြီး အိပ်ရေးပျက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့အဖွဲ့နဲ့ ခပ်ခွာခွာ နေမှ၊ တပူးတွဲတွဲပြန်လုပ်ရင် အကျင့်ပျက်တယ်"

"လခွီးကောင် သောက်ကြီးသောက်ကျယ်နဲ့ လာကျယ်နေတယ်၊ မလိုက်ချင်နေ လဒကောင်"

တစ်ဖက်မှ ညီဇ မကျေမနပ်ဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်ပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

ညီခ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီကောင်ကို ဒီလို အထက်စီးက ပြောမှ နို့မို့ဆို သူကချည်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြန်ဖွဲသွားတာ။

ညီခ အတွေးဖြင့် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ပြီး ခုတင်ထက်မှာ ပြန်နှပ်ဖို့ အရှိန်ယူလိုက်သည်။

မာမီ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

"သား ဖုန်းပြောပြီးတာနဲ့ ပြန်အိပ်ဦးမလို့လား"

မာမီအသံကြောင့် ညီခ အခန်းဝကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

"ဪ မာမီ၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီ မသွားဘူးလား"

"ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျမှ သွားမှာ သားရဲ့၊ မာမီသား လေးက ညက ဘယ်အချိန်ထိ စာကျက်လဲ၊ မာမီကိုပြောစမ်း"

"ညက တော်တော် ညဉ့်နက်တယ် မာမီ"

ဒေါ်ကေသီ ညီခ ဘေးရှိ ခုတင်စပ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ညီခ ဆံပင်ခွေခွေလေးတွေကို တယုတယ သပ်တင်ပြီး မေးလိုက်သဖြင့် ညီခ ဝေ့ပြီး ဖြေလိုက်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဖြေလျှင် မာမီ စိုးရိမ်သွားနိုင်သည်။ ဒေါ်ကေသီ မျက်စိထဲမှာတော့ ညီခဟာ မွေးကင်းစ သားငယ်လေးလိုပဲ ချစ်၍ မဝ။ ခုချိန်ထိ မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ်လေးလို အရိပ်တကြည့် ကြည့်နှင့် သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို ကိုယ်တိုင်လိုက်လုပ်ပေးနေရမှ စိတ်တိုင်း ကျသူ။

"စောစောစီးစီး ဘယ်သူဆက်တာလဲ သား"

"ဟိုကောင် ညီဇေပါ မာမီရာ၊ ဒီည ရှိုးပွဲသွားမလို့ လှမ်းဒိတ်နေ တာ၊ သား မလိုက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အလကား မဖြစ်စလောက် ဘွဲ့လေးရပြီး ပညာတွေသင်လို့ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ထင်နေတဲ့ကောင်၊ ခုထိ လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ အချိန်တွေကို အလကား ဖြုန်းတီးနေတဲ့ကောင်"

ဒေါ်ကေသီ သားကိုကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

"မသိပါဘူး ဒီနေ့ မင်းဒယ်ဒီအိမ်မှာ တွေ့ဖို့များ ချိန်းတာလား လို့"

"အဲဒယ်ဒီဆိုလို့ ဒီကောင်ဆက်တာ ဒယ်ဒီအကြောင်းလည်း ပါတယ်

မာမီ"

"ဟုတ်လား ပြောစမ်းပါဦး၊ ကိုလူပျော့ကြီးအကြောင်းကို"

"ဒယ်ဒီ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူဦးမယ်တဲ့"

ဒေါ်ကေသီ မျက်နှာ တည်တင်းတင်းလေး ဖြစ်သွားသည်။

"အဲဒါ သားကို အဲဒီ မိန်းမက ဘယ်အရွယ်လဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ ဆိုပြီး

စုံစမ်းခိုင်းနေတယ်၊ တကယ့် ဟာသကောင် သူ့လိုအချိန်တွေပိုတယ် လို့များ

ထင်နေလား မသိပါဘူး"

ညီဇ အကြောင်းအား မိခင်ကို တဗျစ်တောက်တောက် ပြော ရင်း ညီခ

ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်ကေသီ၏ တင်းမာခက်ထန်သွားသော မျက်နှာ အမူအရာ ကို ညီခ

သတိထားမကြည့်မိဘဲ အဝတ်စင်မှာ တင်ထားသော အနီရောင် ရင့်ရင့်

မွေးပွသဘက်ကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက် သည်။

ဒီဖအေ မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူနေသည်ကို

သားတွေပင် ဂရုတစိုက် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိတော့။

ဒေလီယာကရော သူ့အပြင် နောက်မိန်းမ ထပ်ယူမှာကို မကန့်

ကွက်တော့ဘူးလား။

ဒေါ်ကေသီ ခင်ပွန်းဟောင်းအကြောင်း မဆီမဆိုင် တွေးနေ မိပြီးမှ

ထိုအတွေးတွေကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်လည်မောင်းထုတ်လိုက် သည်။

သူ့ဟာသူ နောက်ထပ်မိန်းမ တစ်ယောက်မကလို့ အယောက်
တစ်သိန်းပဲယူယူ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထပြီး သားအတွက် မောနင်းစာ
ပြင်ဆင်ပေးရန် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။

*

အခန်း (၂)

မြဝါးရုံသည် တိုက်ခေါင်မိုးအပေါ်မှာ ပီယာနိုတီးနေရင်းမှ
ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို တစ်ရှိုက်မက်မက် မော့ကြည့်နေမိသည်။

နေမဝင်သေးပေမယ့် အရှေ့ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသော လမင်း ကြီးက
သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညမို့ ဝိုင်းစက်ထိန်သာလွန်းနေသည်မှာ မြဝါးရုံအဖို့
ဘာရယ်မဟုတ် ကြည်နူးသလိုလို ခံစားနေရသည်။

မြဝါးရုံ ပီယာနိုအား စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ပြန်၍ တီးနေလိုက် သည်။

တဖြည်းဖြည်း ညနေဆည်းဆာ၏ အလှတရားသည် အိပ်တန်း
ဝင်ချိန်ရောက်ပြီမို့ အမှောင်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း သန်းလာသည်။

မြဝါးရုံ ပီယာနိုတီးခြင်းကိုရပ်ကာ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ အောက်သို့
ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

အရွယ်အစား သေးငယ်လွန်းသော လူများ၊ ကားများနှင့်
ညမီးရောင်ထိန်ထိန်လက်လက်တွေကြားမှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကားဟွန်းတီးသံခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန့်လွင့်လာ သည်မှအပ
မြဝါးရုံ ရပ်နေသော ထိုနေရာလေးသည် ငြိမ်းချမ်းစိတ်ငြိမ် လွန်းသော
နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တဖျတ်ဖျတ် တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်ခပ်ပြင်းပြင်းတို့က မြဝါးရုံ၏
ဆံနွယ်သား ဖြောင့်ဖြောင့်ဆင်းဆင်းလေးတွေကို လှုပ်ရမ်းကခုန် နေအောင်
ကကြိုးသစ်တွေ ဖန်တီးပေးနေသလား မှတ်ရသည်။

မြဝါးရုံ မီးပုံးလေးတွေ ထွန်းရန်အတွက် အောက်ထပ်သို့ဆင်း ပြီး
ရောင်စုံမီးပုံးလေးတွေ ယူရန် စိတ်ကူးဖြင့် ဆင်းလာလိုက်သည်။

လှေကားအတက်အဆင်းတွင် ညီခနှင့် သွားဆုံသည်။

"မြဝါးရုံ"

"ဪ ကိုညီခ"

မြဝါးရုံ တည်ငြိမ်သော အပြုံးတစ်ခုနှင့် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

"ကိုယ့်ကို မာမီ လွှတ်လိုက်တာပါ။ အော်ဒါပေးထားတဲ့ ပွဲတက် ဝတ်စုံ ရွေးခိုင်းလိုက်တာ"

"ဪ ဟုတ်တယ်။ အန်တီကော့ကို မြဝါး ဒီနေ့ချိန်းထားတာပဲ။ မေ့နေလိုက်တာ။ အဟင်း ခဏနော်။ အိမ်ထဲမှာ မီးပုံးလေးတွေ ဝင်ယူ လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှ အပေါ်ကိုသွားမယ်"

မြဝါး အလုပ်ခန်းက ခေါင်မိုးပေါ်က အိမ်ကလေးထဲမှာဖြစ်သည်။

မြဝါး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာတော့ မီးပုံးလေးတွေ ကိုင်လာသည်။

"ပေးလေ ကိုယ်ပါ ဝိုင်းကိုင်ပေးခဲ့မယ်"

ညီခ မြဝါးရုံ လက်ထဲမှ မီးပုံးလေးတချို့ကို ဝိုင်းကိုင်ပေးခဲ့ပြီး မြဝါးရုံ၏ အလုပ်ခန်းရှိရာသို့ အတူတက်ခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ မြဝါးရုံ ညီခ လက်ထဲမှ မီးပုံးတွေ ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

"လာလေ ကိုညီခ အိမ်ထဲဝင်"

"မီးပုံးအရင်ထွန်းလိုက်ပါလား။ ကိုယ်ပါ ဝိုင်းကူလို့ရတာ ပေါ့"

"အို အားနာစရာကြီး ရပါတယ်"

"အားနာစရာမလိုပါဘူး မြဝါးရုံ။ ခုလို တန်ဆောင်တိုင်မီးထွန်း ပွဲတော်မှာ မီးပုံးလေးတွေကိုမြင်ရတာ ကိုယ့်ရင်ထဲ ငြိမ်းအေးပြီး ကြည်နူး သလို ခံစားမိတယ်။ ဒါကြောင့် မြဝါးရုံနဲ့အတူ ကိုယ့်ကိုပါ မီးပုံးလေးတွေ ဝိုင်းပြီး

ချိတ်ဆွဲခွင့်ပြုပါ။"

ယဉ်ကျေးစွာ တောင်းဆိုလာသော ညီခ၏ ဆန္ဒကို မြဝါးရုံ အလွယ်တကူပင် ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက် လျှပ်စစ်မီးသီးတွေ သွယ်တန်းထားသော မီးကြိုးတွေ မှာ မီးသီးလေးတွေအား ငုံ့ပြီး ချိတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့နံရံ မှ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

လရောင်၏ အလင်းပျော့အောက်တွင် ရောင်စုံမီးပုံးလေးများ လင်းလက်သွယ်တန်းသွားသည်။

"အိုး လှလိုက်တာ"

မြဝါးရုံ လက်ခုပ်ကလေးတီးပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို မြူး ကြွစွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ သတိလက်လွတ် အော်ဟစ်ပြီးမှ ကိုယ့်ကို ပြုံးကြည့်နေသော ညီခကြောင့် ရှိုးတို့ရှုနံ့တန့် ဖြစ်သွားသည်။

"ဪ မေ့နေလိုက်တာ၊ ကိုညီခကို အပ်ထည်ပေးရဦးမှာပဲ"

မြဝါးရုံ အိမ်ကလေးထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ညီခပါ လိုက်ဝင်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီးကာမှ ညအချိန်ကြီး မှာ ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ က တစ်ကြောင်းမို့ မသင့်တော်ဘူးဟု အသိစိတ်ဝင်ပြီး လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

ထို့နောက် မီးပုံးလေးတွေဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး ရှင်းသန့် ဝန်းပျံ့သော မီးခိုးရောင်နက်နက် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ငေးမောနေ လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အလင်းရောင်တွေ ဖျတ်ခနဲ မှောင်ကျသွားသည်။ မီးပျက်ပြီ။

"ဝုန်း"

"အား"

အိမ်ကလေးထဲမှ အသံကြောင့် ညီခ ပျာသွားသည်။

"မြဝါး ဘာဖြစ်တာလဲ"

အိမ်အပြင်မှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"အား နာတယ် ကျွတ် ကျွတ်"

အိမ်ကလေးထဲမှ မြဝါးရုံ၏ ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ သဖြင့် ညီခ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ အမြန်ပြေးဝင်ခဲ့၏။

"ဒုတ်"

"အား"

ကူညီဖို့ ဝင်ကာမှပင် ကိုယ်ပါ ခုံစောင်းနှင့် ဝင်တိုက်မိ၍ ဒူးခေါင်းနာသွားသည်။ ထို့နောက် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဖုန်းဖွင့် လိုက်သည်။ ဖုန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် မြဝါးရုံကို တွေ့သွားသည်။

မီးများ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လင်းလာသည်။

မြဝါးရုံ မျက်နှာမှာ နာကျင်ခြင်းကြောင့် ရှုံ့မဲ့ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်း ကို ဖိကိုက်ထားသည်။

ညီခ စိုးရိမ်စွာဖြင့် မြဝါးရုံအနား စွေခနဲ ရောက်သွားသည်။

"မြဝါး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဟင် ခြေထောက်မှာ သွေးတွေပါ လား၊ ဒါ တစ်ခုခုနဲ့ ထိုးမိတာပဲ"

"အား ဟုတ်တယ်၊ ဇကာထဲက ထိုးထွက်နေတဲ့ ကပ်ကြေးကို ဝင်တိုးမိတာလေ"

"ဟာ ဒဏ်ရာက နည်းနည်းများတယ်၊ လာပါ ဆေးခန်းသွား ရအောင်"

"အို မသွားချင်ဘူး၊ အိမ်ကဆေးပဲ ထည့်လိုက်တော့မယ်"

မြဝါးရုံ ဆေးခန်းဆိုသော အသံကြားသည်နှင့် အကြောက် အကန် ငြင်းသည်။

"မသွားလို့ မရဘူး ထင်တယ် မြဝါးရုံ၊ ကပ်ကြေးရဲ့သံဆိပ်က မေးခိုင်ပိုးတွေ ဘာတွေ ဝင်လာနိုင်တယ်"

ညီခ သူဖြစ်သလိုမျိုး ပျာယာခတ်နေသည်။

ဖြူဝင်းသွယ်လျသော ခြေချောင်းလေးတွေမှာ သွေးတွေက မြင်မကောင်း။

ညီခ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် မြဝါးရုံ မျက်နှာလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်၏ ။ မြဝါးရုံ မျက်နှာလေးမှာ စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် ပျက်ယွင်းနေလေသည်။

တစ်မိန်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာမှ အနာတရဖြစ် အောင် နမော်နမဲ့နိုင်လွန်းသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ မကျေမနပ် ဖြစ်မိ တော့သည်။

"ထပါ မြဝါးရယ်၊ ဘာလို့ ဇွတ်ခေါင်းမာနေရတာ လဲ၊ ကျွန်တော့် မှာ ကားပါပါတယ်၊ ဆေးခန်းကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပါ့မယ်"

မြဝါး ဆက်ပြီး ခေါင်းမာမနေတော့။ ကိုယ့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန် ပေးနေရှာသော ညီခအား အားနာ၍ ဖြစ်သည်။

"အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ညီခရဲ့၊ မေမေက တရားပွဲသွား တယ်၊ တော်ကြာ မေမေ ပြန်လာရင် မြဝါးကို မတွေ့လို့ စိတ်ပူနေလိမ့် မယ်"

"အိမ်တံခါးမှာ စာချိတ်ခွဲလိုက်ပေါ့ မြဝါးရယ်"

ငြင်း၍ မရအောင် တိုက်တွန်းနေသဖြင့် မြဝါး ထိုင်ရာမှ ခပ် ဖြည်းဖြည်း ထလိုက်သည်။

"အား"

"ရလား ကျွန်တော် တွဲကူပြီး အောက်ဆင်းမယ်လေ"

"ဟို ရ ရပါတယ်"

မြဝါး ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် အားနာစွာ ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

"အားမနာပါနဲ့ မြဝါး၊ ကိုယ့်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘော ထားပါ"

မြဝါး ဘာမှထပ်ပြီး စောဒက မတက်တော့ဘဲ သူ တွဲခေါ်ရာသို့

အလျဉ်းသင့်သလို လိုက်ဆင်းခဲ့၏ ။ လှေကားထိပ်မှ တံခါးသော့ခပ်တာက အစ သူပဲ အစအဆုံး လုပ်ပေးရှာ၏ ။

အောက်ရောက်သည်နှင့် သူ့ကားကို အဆင်သင့်တွေ့ရပြီး မြဝါး ကို တွဲထားရင်းမှ ကားတံခါးသော့ ဖွင့်လိုက်သည်။

"ကဲ ဝင်ထိုင်လိုက်နော် မြဝါး"

ကားထဲသို့ အလိုက်သင့် ဖေးမထိုင်စေလိုက်သဖြင့် မြဝါး ကား နောက်ခန်းထဲ အလျဉ်းသင့်သလို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မြဝါး ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးမှ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ကပျာကယာ ဖွင့်ကာ ကားစက်နှိုးပြီး ကားကို ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်လာလိုက်၏ ။

ဆေးခန်းရှေ့ရောက်တော့ ယနေ့ ဆေးခန်းပိတ်သည် ဆိုသော စာတန်းအား ဆေးခန်းဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် လာမောကြီး ဖြစ်သွား သည်။

"ဆေးခန်းက ပိတ်တာပဲ"

မြဝါး ခပ်ညည်းညည်းလေး ဆိုလိုက်သည်။

"ဒီဆေးခန်း ပိတ်တော့လည်း နောက်တစ်နေရာကို သွားတာ ပေါ့"

မြဝါး ဘာမျှပြောမနေတော့။ ဒီအချိန်မှာ သူ စီစဉ်သမျှကိုသာ

နာခံလိုက်တော့မည်။

ကိုယ့်အတွက် စေတနာနှင့် ကူညီနေတာဆိုတော့ မြဝါးရုံ ဘုကလန့် မတိုက်ချင်။

*

ကားကို ခြံကြီးတစ်ခြံရှေ့မှာ ခေါင်းထိုးရပ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် ခြံဝသို့ ခပ်ပိန်ပိန် လူတစ်ယောက် ခပ်သွက် သွက် ပြေးလာပြီး ခြံတံခါးကြီးအား တွန်းဖွင့်ပေးသည်။

ညီခ ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာလိုက်သည်။

မြဝါးရုံ ဆေးခန်းမတွေ့ပါဘဲနှင့် ကားအား ခြံကြီးတစ်ခုထဲ မောင်းဝင်နေသဖြင့် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။

"ဆေးခန်းက ဘယ်မှာလဲ ညီခ၊ ဒါကရော ဘယ်နေရာလဲ ဟင်"

"ကိုယ့်အိမ်လေ"

"ဟင် ရှင့်အိမ်ကို ဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ"

"မင်းအနာကို ဆေးထည့်ပေးမလို့လေ"

ညီခ ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

မြဝါး ကားထဲမှနေ၍ ခြံကြီး၏ အနေအထားကို ဝေဝဲကြည့်လိုက် သည်။

ပေါ်တီကို မျက်နှာကြက်မှာ ထွန်းထားသော မီးဆိုင်းကြီး၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ခြံထဲမှာ လင်းထိန်နေ၏ ။

ထို့အပြင် ယူကလစ်ပင်တွေမှာ ရောင်စုံမီးသီးလေးတွေ ထွန်း

ထားသဖြင့် ခြံကလေး၏ လှပသပ်ရပ်မှုကို အထင်းသား တွေ့မြင်ရသည်။

မြဝါး ဝေ့ဝဲအကဲခတ်နေတုန်း ဒေါ်ကေသီ အိမ်ကြီး၏ မှန်တံခါး ကို တွန်းဖွင့်၍ ထွက်လာသည်။

မြဝါးကို တွဲ၍ ကားပေါ်က ဆင်းရန်ဟန်ပြင်နေသော ညီခနှင့် မြဝါးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကေသီ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

"အို သား မြဝါးရုံ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ"

ဒေါ်ကေသီ ရင်ဘတ်ဖိကာ အလန့်တကြား ဆိုလိုက်၏ ။

"ခြေထောက်ကို ကပ်ကြေးနဲ့ ထိုးမိလို့ မာမီ၊ ဆေးခန်းသွား တာ ဒီနေ့ အခါကြီးရက်ကြီးတွေမို့လား မသိဘူး ပိတ်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် သား အိမ်ပဲ ခေါ်လာခဲ့လိုက်တာ"

"ဪ အေး အေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီး မြဝါးရယ်၊ တော် တော် နာနေလား သမီး"

ဒေါ်ကေသီပါ မြဝါး၏ လက်မောင်းကို ဝင်တွဲ၏ ။

"သိပ်မနာပါဘူး အန်တီကေ၊ ရပါတယ် မြဝါးကြောင့် အန်တီ ကော ညီခရော အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်ကြပြီ"

"အို မဟုတ်တာ ကူညီရမယ့်သူတွေမို့ ကူညီတာပဲကွယ်၊ အား နာရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာပဲ"

"မာမီ စာကြည့်ခန်းထဲက ခုတင်ဆီခေါ်သွားလိုက်မယ်နော်"

"အေး သား ကောင်းတယ်"

မြဝါးရုံ ခြေထောက်မှ သွေးတွေကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ကေသီပါ ပျာယာခတ်နေသည်။

"မာမိ ဦးပိုက်ကို သား စာကြည့်ခန်းထဲကို ရေနွေးယူလာခိုင်း ပါ။ ဒဏ်ရာက နည်းနည်းနက်တယ် ထင်တယ် သွေးထွက်နေတော့ သေချာ မကြည့်ရသေးဘူး၊ ချုပ်သင့်ရင်လည်း ချုပ်လိုက်ရအောင်"

ချုပ်မည်ဆို၍ မြဝါးရုံ မျက်နှာလေး အလန့်တကြား ဖြစ်သွား သည်။

"အို ဖြစ် ဖြစ်ပျံ့မလား ညီခရယ်၊ ရှင် ချုပ်တတ်လို့လား၊ ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်နော်၊ မြဝါး ကြောက်တယ်"

ပြူးပြူးပျာပျာလေး ငြင်းနေရှာသော မြဝါးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကေ သီ ပြုံးလိုက်သည်။

"သားက ဆရာဝန်ပါ သမီးရဲ့၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ သိလား"

"ရှင်"

နာကျင်ခြင်းတွေကြားမှ နှုတ်ခမ်းလေးဟကာ အံ့ဩသွားရ သည်။ ကြည့်စမ်း ဒီလူ တော်တော် လျှို့ဝှက်သည့်လူပဲဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည့်အဖြစ်။

ဒါနဲ့များ စောစောကတည်းက သူ ဆရာဝန်ဆိုတာ ထုတ်ပြော ပြီး သူ့အိမ်ကိုပဲ တန်းခေါ်လာလိုက်ပါတော့လား၊ တခြားဆေးခန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်သွားနေသေးလဲ။

တော်တော် အူကြောင်ကြောင်နိုင်သည့်လူဟု စိတ်ထဲမှာကြိတ်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်သည်။

စာကြည့်ခန်းဆီရောက်တော့ မြဝါးရုံအား ခုတင်ထက်မှာ ထိုင် စေပြီး ခြေထောက်ဆင်းခိုင်းသည်။

မြဝါး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ခြေထောက်ကလေး ဆင်းပေးလိုက် သည်။

ဝတ်ထားသော စကပ်အနားစတွေမှာ သွေးတွေပင် စွန်းနေ၏ ။

ညီခ လက်အိတ်ပင်မစွပ်ဘဲ သွေးပေနေသော ဒဏ်ရာအား
အရက်ပြန်ဖြင့် ပိုးသတ်ထားသော ဝှမ်းစဖြင့် အရင်သန့်ရှင်းရေး လုပ် လိုက်သည်။

"ညီခ ရှင် လက်အိတ်စွပ်လေ"

မြဝါးရုံ အားနာစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ရပါတယ် မြဝါးရယ်၊ လက်အိတ်စွပ်စရာ မလိုပါဘူး"

"ဒဏ် ဒဏ်ရာက ချုပ်ရမှာလားဟင်"

ချုပ်ရမှာ ကြောက်၍ အသံတွေ တုန်ကာ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြင့် မေးနေသော
မြဝါးကို သနားကရုဏာသက်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ညီခ
ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"ချုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် ချုပ်ရမယ် မြဝါး၊ ဒါပေမဲ့
မြဝါး နာမှာစိုးလို့ ကိုယ် မချုပ်ပေးတော့ဘူး၊ ဆေးလောက် နဲ့ပဲ ဒဏ်ရာကို ပြန်စေ့ပြီး
ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မယ်၊ အဲ မေးခိုင် ကာကွယ်ဆေးတော့
တစ်လုံးကြိုထိုးထားရမယ်နော်"

"ရှင် ဆေးထိုးရဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆေးကတော့ မထိုးလို့ လုံးဝ မရဘူး"

"ညီညီ ရေနွေးရပြီ"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဦးပိုက် ကျွန်တော့်ကို စားပွဲပေါ်က ဆေး
သေတ္တာယူခဲ့ပေးပါ"

"အေး အေး"

ဦးပိုက် ဆေးသေတ္တာကို သွားယူပေးသည်။

"မြဝါး နည်းနည်းတော့ ဆပ်မယ်နော်"

မြဝါး အံကလေးကြိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။

"အခု"

"ခဏလေး ပြီးတော့မယ် ပြီးတော့မယ်"

ညီခ ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမြူသလို နှစ်သိမ့်ပေးပြီး ဆေးကို
သေသပ်စွာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မြဝါးမှာ နာသဖြင့် ညီခ၏ လက်မောင်းကိုပင် ဆုပ်ကိုင်ထား
မိသည့်အဖြစ်။

ဒေါ်ကေသီ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

"သားရေ အိုကေလား"

"ရက်စိတ် မာမီ"

ရုံ့မဲ့နေသော မြဝါးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကေသီပင် သနားသွားရ သည်။

"သား အနာအမြန်သက်သာအောင် သောက်ဆေးပါပေးလိုက် ဦးနော်"

"ပေးမှာ မာမီ၊ မြဝါးရုံ ခုလိုဖြစ်ရတာ သားတို့ကြောင့် မာမီရ၊
မာမီဝတ်စုံကို အလုပ်ခန်းထဲ ဝင်ယူရင်း ခုလို ဖြစ်တာ"

"အို စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးလေးရယ်"

"ရပါတယ် အန်တီကေ၊ မြဝါး အလုပ်ကို မြဝါး လုပ်တာပဲ၊
အန်တီကေတို့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သားကတော့ သမီးလေးဒဏ်ရာ
မပျောက်မချင်း တာဝန်ယူပေးရမယ်နော်"

သားဖြစ်သူအကြိုက်သိပြီး လမ်းကြောင်းခင်းပေးလိုက်သော မာမီကို
ညီခ စိတ်ထဲ ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

မြဝါးရုံလို နတ်မိမယ်လေးနှင့် တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့် အတူရှိနေ ရလည်း
ညီခအတွက်တော့ သုခဘုံပါပဲ။

*

အခန်း (၃)

"ဟယ် ဒါဆို အန်တီကေသား ညီခက ဆရာဝန်ပေါ့"

ဇွန့် ပုံစံလေးက တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဆို ငါ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို သူပဲ ကုပေး

လိုက်တာဟဲ့၊ ဒဏ်ရာကို ကိုင်တွယ်တာ အရမ်းစနစ်ကျတာပဲ၊ ငါလေ ထင်တောင် ထင်မထားဘူး"

"ထင်မထားပေမယ့်လည်း သူ့ရုပ်ကလေးက ဖြူဖြူသန့်သန့် လေးနဲ့

ဆရာဝန်ရုပ်တော့ ပေါက်ပါတယ်ဟယ်၊ ခြေချောင်းလေးတွေ

လက်ချောင်းလေးတွေများ ရှင်းသန့်ပြီး ရဲနေတာပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲ သူ့ကို

ဗီဒီယိုမင်းသားလုပ်ရင်တောင် ဖြစ်မယ့်ရုပ်လို့ စိတ်ထဲက တွေးနေမိသေး တာဟ

အဟီး မိန်းကလေးတိုင်း ခိုက်ချင်စရာ ရုပ်ကလေး၊ အရမ်း

အသည်းယားဖို့ကောင်းတာပဲ"

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ညီခ ချောကြောင်း

ပြောနေမှပင် မြဝါးရုံတစ်ယောက် ညီခ အမှန်တကယ် ချောကြောင်း

သတိထားမိသွားသည်။

"ဒါနဲ့ အန်တီကေကရော သူ့ရှေ့မှာ သူ့သား ပျာယာခတ်နေ တာကို

ကြည့်ဖြူပုံရော ပေါက်ရဲ့လား၊ သိတယ်မဟုတ်လား ဆရာဝန်ဆို တော့ နည်းနည်း

မာန်တက်နိုင်တယ်လေ"

"ဟင့်အင်း အဲဒီ လိုတော့ မာန်တက်ပုံမရဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် တောင်

ငါ့ရဲ့ဒဏ်ရာ မပျောက်မချင်း ဆက်ကုပေးဖို့ သူ့သားကို တိုက်တွန်း နေတာပေါ့ဟဲ့"

"အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ အန်တီကေကြီးက သဘော

ကောင်းပါတယ်လို့"

"ဟေ့ သဘောမကောင်းလို့လည်း မရဘူးလေ၊ တို့မင်းသမီး လေးက နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ပဲ၊ သာမန်မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ"

ခိုင်လေးနှင့်ဇွန် မြဝါးရုံဘက်မှ လိုက်ကူပြောပေးသည်။

"ခုမှ သတိထားမိတယ် ညီခနဲ့မြဝါး ချစ်သူတွေဆိုရင်တောင် အတော်လေး လိုက်ဖက်မှာနော် သိလားဟဲ့ ခိုင်လေး"

"အေး နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဒီဇိုင်းလေးတွေက အလန်းလေး တွေအရွယ်လည်း တူတယ်"

"နေပါဟယ် နင်တို့ ငါ့ကို အချွန်နဲ့ မ၊နေပြန်ပြီ"

"ဘာလဲ နင်ကရော သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ သူကတော့ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုံနော်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက သိသာတယ်"

"ငါကတော့ မကြိုက်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသိဘူးလေ ရင်မခုန်သေးတာတော့ သေချာတယ်"

"လက်ခံသင့်တဲ့လူတစ်ယောက်နော်၊ ရှင်စိတ်ကူး မလွဲနဲ့"

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ ခိုင်လေး ပြောတာကို မေမေလည်း လက်ခံ တယ်"

အပေါ်ထပ်အလုပ်ခန်းထဲကို မေမေ ဝင်လာသဖြင့် ခိုင်လေးတို့ ဇွန်တို့ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားဟန်ဖြင့် ဇက်ကလေးတွေ ပုသွားကြသည်။

"မေမေက ဘာကို လက်ခံနေတာလဲ"

"ညီခ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုလေ၊ မိဘမျိုးရိုးအဆင့်အတန်း ဘာမှ ငြင်းစရာမရှိဘူး၊ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ စည်းစနစ်ကျကျ ရှင်သန်လာတဲ့ လူတော်လေးတစ်ယောက် ခုလို ဆရာဝန် လို့ သိလိုက်ရတော့

မေမေက ပိုလို့တောင် သဘောတူသေးတယ်"

မေမေ့သဘောထားကို သေချာ သိရှိရပေမယ့် မြဝါး စိတ်ထဲမှာ ညီခကို ရွေးချယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေး။

"မေမေကလည်း ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအမိလေးနှစ်ယောက် တည်းရှိတဲ့ဟာကို ဘာဖြစ်လို့ သူများလက်ထဲ ထည့်နေရတာ လဲ၊ သမီးကို ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေနေတာကို မကြည့်ချင်လို့လား"

ခုတလော မေမေ မြဝါးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ချည်း ပြောနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ တွေးလို့မရ။

"အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးမှာ ပညာလည်းစုံ ပြီ၊ နောက်ပြီး ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်လေး ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပြီ၊ ရုပ်ကလေးကိုကြည့်ဦးမလား၊ ကြွေရုပ်ကလေးလိုပဲ လှနေတာ၊ ဒီတော့ မေမေ့သမီးလေးကို အရွယ်မလွန်ခင် အိမ်ထောင်ပြု စေချင်တယ်လေ"

မြဝါးရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက် သည်။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘေးလူတွေအမြင်မှာတော့ လွယ်ကူ ကောင်း လွယ်ကူလိမ့်မည်။ မြဝါးရဲ့အတွက်ကတော့ အင်မတန် မလွယ်ကူ သည့် အလုပ်ပင်။

စာပေပညာရှင်တွေ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုနေကြသည့် အချစ်ဆိုတာကြီးက မြဝါးရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကို တိုးဝင်လာခြင်းမှ မရှိသေး တာ။ အချစ်အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ် နားလည်ဦးမှာလဲ။

ဒီတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့မဆိုထားနှင့် ရည်းစားထားဖို့တောင် လုံးဝ စိတ်မကူးမိသေး။

"ဒီမှာ မေမေ့သမီးအတွက် ဒီလောက်လည်း သိပ်စိတ်မပူနေနဲ့၊ သမီးကလည်း ချက်ချင်းကြီး အိုသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေကလည်း

လူ့လောကထဲကနေ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုတာ မွေးလာပြီးကတည်းက ဘယ်သူနဲ့ ဖူးစာဆုံရမယ်ဆိုတဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာက ရေးပေးထားပြီးသား၊ သမီးလည်း အပျိုကြီး မလုပ်ဘူး၊ အချိန်တန်ရင် သမီးချစ်တဲ့သူ သမီးဆီကို ရောက်လာလိမ့်မယ် မေမေ"

"အဲဒီ အချိန်က ဘယ်လောက်ကြာမလဲမှ မသိတာ"

"ဒါကတော့ ကံတရားပဲပေါ့ မေမေရယ်၊ စိတ်ချ အပျိုကြီးလုပ် မယ်လို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ သမီး လုံးဝ မပါဘူး"

မြဝါးရုံ စကားကြောင့် မေမေ စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် မဲ့လိုက်သည်။

ခိုင်လေးနှင့် ဇွန်လည်း မြဝါးကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက် တစ် ယောက် မေးဆတ် ပခုံးတွန့်ပြသည်။

"အင်းပေါ့လေ နိုင်ငံခြားမှာတောင် အသက်ကိုးဆယ် တစ်ရာမှ မင်္ဂလာဆောင်ကြသေးတာပဲ၊ နင်က ခုမှ အသက်သုံးဆယ်ပြည့်ဖို့ နှစ်နှစ် ကြီးများတောင် လိုသေးတာပဲ၊ မူ မူ စိတ်ကြိုက်သာမူထား"

ခိုင်လေး စကားကို ငေါ့တော့တော့ ပြောသည်။

"သွားတွေ ဘာတွေလည်း ခိုင်အောင် လုပ်ထားနော်၊ တော် ကြာ အသက်ကြီးမှ မင်္ဂလာဆောင်ရင် သွားတွေ မရှိတော့မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်"

ဇွန် ရွဲ့ပြောသဖြင့် မြဝါးရုံ ဇွန်ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက် သည်။

"အား နာတယ်ဟ၊ ခုမှ လူကို ရှက်ရမ်းလာရမ်းနေတယ် အံ့ ရော"

မေမေကတော့ မြဝါးရုံအား ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ လေးပင်စွာ ထလိုက်ပြီး အလုပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏ ။

"ဟဲ့ မားသားကြီးပုံစံက နင် အိမ်ထောင်မပြုမချင်း စိတ်အေးပုံ မရဘူးနော်"

"အရိန်နဲ့ လွှတ်ထားလိုက်ပါဟာ၊ ငါကတော့ နိုးပဲ"

မြဝါးရုံကတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဘဝကို ရပ်တည်ချင်သည်။

မိဘယောက်ျားပေးစားလို့ အတင်းယူရသည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးဆိုရင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။

စဉ်းစားလို့မရတာ က မေမေ ဘာကြောင့် မြဝါးရုံကို အိမ်ထောင်

ပြုစေချင်နေရတာ လဲ။

*

"ညီဇ ဟိုမှာကြည့်စမ်း မယ်ရီပိုတာလေး တို့နားကိုလွှင့်လာပြီ"

ဂျိုး ပြသော နေရာသို့ ညီဇ စိတ်မပါတပါ ပုံစံဖြင့် လှည့်ကြည့်

လိုက်သည်။ ကြည့်တုန်းကတော့ စိတ်မပါသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက် ခြင်းပင်။

သို့သော် မျက်စိကို မလွှဲဖြစ်တော့။ ထိုမြင်ကွင်းလေးထဲမှ အကြည့်တွေအား

ပြန်ရုပ်သိမ်း၍ မရတော့။

"ဟာ ဟေ့ ငါက မင်းကို ကြည့်ရုံးလေးပဲ ကြည့်ခိုင်းတာကွ၊ ခုလို

မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး"

ဂျိုးက ညီဇ ရှေ့မှ လက်ဝါးကြီး ဖြန့်ကာလျက် တားလိုက်သည်။

"ကျွတ် နေစမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ ခံစားနေတာကွ ရေလည်လန်း တယ်၊

ပန်းတစ်ပွင့်လို လှတဲ့အလှမျိုးဆိုတာ ဒီလို လေဒီလေးကိုပြောတာ ဖြစ်မယ်"

အပီအပြင် ခံစားနေသော ညီဇ ကိုကြည့်ပြီး ဂျိုးနှင့်နိုင်ကြီး

အံ့ဩနေကြသည်။ အမြဲတမ်း အချုပ်အနှောင်တွေနှင့် မနေချင်လို့ ကောင်

မလေးတွေနှင့်ပတ်သက်ခြင်း၊ ရည်းစားထားခြင်းမရှိဘဲ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့်သာ

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်တတ်သော ညီဇ ခုတော့ ထိုမိန်းကလေး က သူ့အားညှို့ငင်ဖမ်းစားနေသလား မှတ်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးဆီမှ အကြည့်တွေ လုံးဝ မခွာတော့။

"ဟေ့ကောင် သတိလည်း ထားဦးကွာ၊ မင်းဟာက ပဲ့ချက်က တော့ ကမ်းကုန်ပဲ"

"အေးလေ ခေါ်တော့ မျက်လုံးဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာ ဖြစ်မယ်"

ဂျိုးနှင့်နိုင်ကြီး အပြစ်တင်စကားတွေကို ညီဇ အာရုံမထားနိုင် တော့။

ခူးခေါင်းလောက်ရှိသော ပိုးသားဂါဝန်ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေးအား အပြာရောင် ဝေ့စကုပ်လေးနှင့် အချိုးကျနုစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ကောင် မလေး၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်သည် ညီဇ၏ ရင်ဘတ်ထဲမှ ကလီစာတစ်စုံကို လာရောက်လှုပ်နှိုးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ။

"မင်း ညာလုံးလိုက်ပါလား၊ ကံကောင်းရင် ဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ဂျိုးက မြောက်ပေးသည်။

အပြာရောင် ပန်းပွင့်လေး သူ့သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ အစား အသောက်တွေ တန်းစီချထားသော စားပွဲရည်ကြီးဆီသို့ ဣန္ဒြေရသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လျှောက်သွား၏ ။

"ရွှေသွားပြီကွ မင်းလည်း လိုက်သွားလေ"

"အိုကေ"

ညီဇ ဂျိုးကို လက်မလေးထောင်ကာ အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ထိုကောင်မလေး ဘေးမှ နေရာလွတ် တစ်ခု ရှိနေ၍ ညီဇ အလွတ်မပေးဘဲ ထိုနေရာမှာ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး လေးထောင့်ကြွေပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ယူကာ ကိုယ်စားချင်သော အစားအသောက်ကို ရွေးပြီး လိုက်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုကောင်မလေးနှင့်အပြိုင် သူမ ယူသမျှ ဗန်းထဲမှ ညီဇ လိုက်နှိုက်သည်။

"အို ဆောရီး"

သူမ ယူသော ကြက်ကင်ကို ညီဇပါ လှမ်းကိုင်လိုက်သဖြင့် လက်ချင်းဆုံသွားသည်။

သူမထံမှ အားနာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ဆောရီးစကား ကို ခပ်တိုးတိုးဆို၏ ။

ညီဇ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ညီဇ အပြုံးမှာ တစ်ဖက်သတ်အပြုံး။ တစ်ဖက်မှ ဆောရီးဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းမှလွဲ၍ သူမဆီမှ အပြုံးအရယ် မရှိသော အေးစက်စက် အကြည့်တစ်စုံကိုသာ ညီဇ ရရှိလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လက်ချင်းဆုံတော့ သူမ ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် ရှင် တမင်လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်လားဆိုသောအကြည့်ကို ညီဇ ကောင်းကောင်း ရိပ်မိသည်။

"မြဝါး နင် ထည့်တာကလည်း နည်းလိုက်တာ၊ များများ ထည့်ပါဟဲ့"

"အေးလေ တော်ပြီလေ၊ မကုန်နိုင်မခမ်းနိုင်နဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ ပိုရင် နှမြောစရာ"

အသံချို့ကြည်ကြည်လေးနှင့်အတူ သူမ နာမည်ကို သိလိုက် ရသည်။ မြဝါး တဲ့။ နာမည်က ဆန်းတော့ ဆန်းသား။

သူမတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ ညီဇပါ သူတို့ နောက်မှ

ကပ်လိုက်လာသည်။

ဂျိုးနှင့်နိုင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သောအခါ ဆက်လုပ်ဟူသော အချက်ပေးစနစ်ဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

ညီဇ ခပ်တည်တည်ဖြင့် သူမတို့ စားပွဲဝိုင်းနားသို့ ယောင် လည်လည်နှင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်ခုံတစ်ခုံ လွတ်နေသည်။

"ကိုယ့်ကို ဒီမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုမလား"

အယဉ်ကျေးဆုံး ခွင့်တောင်းခြင်းကြောင့် မြဝါး ကိုကာကိုလာဘူး ကို ဖောက်နေရင်းမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

စောစောက ဘေးကနေ သူများယူမယ့် အသားကင်တွေကို အတင်းလှမ်းလုယူသည့်လူ။ ရုပ်ကိုက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် အပျော်လွန်နေသော သစ်သီးတစ်လုံးလိုပဲ။

"ထိုင်လေ ထိုင်ပေါ့ ပါတီပွဲ အလှူရှင်တွေက ကျွန်မတို့ကို ဒီ စားပွဲအပိုင်စားပေးထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြိုက်တဲ့လူ ထိုင်နိုင်တယ်"

မြဝါးရုံ မချေမငံ ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"အိုကေ ကိုယ်ထိုင်ပြီနော် မြဝါ"

"အဟင်း"

"အမ် ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ"

သူမလေးဘေးမှ အနီရောင် ကောင်မလေးက ထရယ်သဖြင့် ညီဇ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ရှင် ခေါ်နေတဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းနာမည်ကြောင့် ရယ်တာ ပါ"

"ဗျာ မှားနေလား၊ စောစောက မြဝါလို့ ခေါ်သံကြားလိုက်လို့ ဟုတ်မယ်ထင်ပြီး မှန်းခေါ်လိုက်တာ၊ မှားနေရင် ဆောရီးနော်"

ညီဇ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။

"မြဝါ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ မြဝါး နာမည်အပြည့်အစုံက မြဝါးရုံ"

"အိုး ဂျေဒီ ဒီလောက် ဆန်းပြားပြီး ကဗျာဆန်တဲ့ နာမည် မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး"

ညီဇ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသလောက် မြဝါးကတော့ ညီဇအား လုံးဝကို မော်ပင်မကြည့်ဘဲ စားစရာရှိတာကို သေသပ်လှပစွာ စားနေ၏ ။

ညီဇ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းပင့် အကြည့်နှင့် ဆုံသွား၍ ညီဇ သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက် သည်။ သူမကတော့ ညီဇအား မျက်စောင်းထိုးသည်။

သူမ ပုံစံကြည့်ရတာ ညီဇ သူမတို့အား တမင်ဝင်ရောနေသည် ဆိုတာကို ရိပ်မိသွားသည့်ပုံ။

"ဆောရီးနော် ကိုယ်အကြည့်နည်းနည်း ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ မြဝါးရုံကို တစ်နေရာရာမှာ အသေအချာကို မြင်ဖူးသလို ရှိနေလို့ ကြည့်လိုက်မိတာ"

ညီဇ စကားကြောင့် မြဝါး ကုတ်ဘူးကို တစ်ငုံငုံလိုက်ရင်းမှ ညီဇအား မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ခိုင်လေး အခြေအနေကို နားမလည်ဘဲ မြဝါးရုံ မည်သူဆိုတာ ကို ဂုဏ်ယူပြောဆိုရန် ပါးစပ်ထဲမှာ ဝါးနေသော အစားကို အမြန်ဆုံး မျိုချလိုက်ပြီး

"မြင်ဖူးမှာပေါ့ ကျွန်မတို့ မြဝါးရုံလေးက နာမည်ကြီး ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်းနာလေ၊ ခုခေတ် မော်ဒယ်တွေအားလုံး မြဝါးရုံ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေ ကို

ခရေဇီဖြစ်ကြတာချည်းပဲ"

"မိဒီယာတွေက ခဏ ခဏ အင်တာဗျူးတွေ လုပ်ကြတယ်၊ ရုပ်သံလွှင့်ဌာနမှာလည်း ရိုက်ကူးရေးအစီအစဉ်တွေ မကြာမကြာ လုပ်ရ တယ်၊ ရှင့်စိတ်ထဲ ဒါကြောင့် မြင်ဖူးတယ်လို့ ထင်နေတာ"

မြဝါး လျှာရှည်လွန်းသော ခိုင်လေးကို မသိမသာ လက်ကုတ် လိုက်သည်။

"ဝိုး ဒါကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ထဲ မြင်ဖူးတယ် ထင်နေတာကွ၊ ကိုယ် တော်တော် မှတ်ဉာဏ်အားနည်းသေးတာပဲ"

ညီဇ သူနုဖူးသူ ဟန်ပါပါရိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် လိုက်သည်။

အမှန်တော့ မြဝါးရုံ ဒီဇိုင်းနာဆိုတာလည်း ခုမှသိသလို TV တွေမှာ အင်တာဗျူး ခဏ ခဏလုပ်ခြင်းခံရသည်ဆိုတာလည်း လုံးဝ မသိ။

ဒီကောင်မလေး ကျော်ကြားသူတစ်ယောက်မှန်း မသိတာကိုက ကိုယ့်ရဲ့ ညံ့ကွက်လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

"ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာဆိုတော့ ကိုယ်တို့လို စတိုင်ရှိတဲ့သူတွေရော ဝတ်စုံလာအပ်လို့ ရလား"

"အို သိပ်ရတာ ပေါ့ မြဝါးရုံဆီမှာ မော်ဒယ်ဘွိုင်းတွေလည်း ဝတ်စုံ လာအပ်ကြတယ်၊ မြဝါးရုံရဲ့အရည်အချင်းနဲ့လက်ရာကို လက်တွေ့ သိချင်ရင် ရှင် လာအပ်ကြည့်လေ၊ ရော့ ဒါ လိပ်စာကဒ် မြဝါးရုံ အလုပ်ခန်းက မိုးကောင်းကင်ကြီးနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး၊ အရမ်းရိုမန့်ဆန်တယ်၊ ဧဒင်ဥယျာဉ်လို့တောင် တင်စားလို့ ရတယ်"

"ဟာ ညွှန်းလှချည်လား OK ကိုယ် မြဝါးရုံဆီကို လာဖြစ် အောင်ကို လာခဲ့မယ်"

ခိုင်လေး ကမ်းပေးသော လိပ်စာကဒ်ကို လှမ်းယူပြီး မြဝါးရုံ ကြားရန်
စကားခေါ်လိုက်သည်။

မြဝါးရုံဆိုသည့် အပြာရောင်မလေးကတော့ မာနကြီးတာလား၊ ညီဇကို
အမြင်ကတ်၍ လား မသိ။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။

အဲဒီ အေးစက်စက်အမူအရာလေးကိုပဲ ညီဇ ခိုက်သွားမိတာပဲ ဖြစ်မည်။

ဒါဟာ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်သံပေါ့။

*